

3. setkání: Jen jemu budeš sloužit, nebudeš mít jiného Boha

Přijde paní do knihkupectví katolické Charity a chce nějakou vhodnou knihu pro nemocného: "Něco náboženského?" - ptá se prodavač. - "Nene" říká paní, "tak zle mu zase není!"

Tahle anekdota dobře vystihuje, že pro mnohé lidi slovo náboženství má zvuk spíš strašlivý než útěšný.

Desatero Božích přikázání také nepatří mezi přitažlivé a radostné texty bible: Míváme pocit, že tyto příkazy a zákazy chtějí omezovat naši svobodu. Ale stačí podívat se blíže na text desatera, jak je zapsán v bibli a poznáme, že ta naše představa je zkomolená.

Izrael dostává Desatero na cestě z Egypta do zaslíbené země. Navzdory síle mocné veleříše Hospodin vyvádí houf zubožených otroků na svobodu. Desatero, to je ruka osvoboditele, podaná otrokům. Je to Magna charta křesťanské svobody. Je to ukazatel, který na různých rozcestích ukazuje správnou cestu. Poslyšte, jakým slavnostním a radostným prohlášením Desatero v bibli začíná:

"Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne."

Cíl tématu:

Náš vztah k Bohu se projevuje skrze naše náboženské postoje a projevy (např.: modlitba, klanění, oběť, úcta k svatým, k posvátným předmětům atd.). Klanět se Bohu znamená uznat ho jako Stvořitele, Pána všeho, co existuje, jako nekonečnou milosrdnou lásku. Můžeme znovu promyslet zdánlivě samozřejmé úkony, postoje, rituály náboženského života a znovu objevit jejich hloubku. A zamyslet se, jestli se nesoustředíme na povrchní a často jen formální vykonání náboženských rituálů. Dalším tématem k zamyšlení je slib daný Bohu nebo před Bohem a na závěr bychom si měli uvědomit záludnost pověr, magie a modloslužebnictví.

Co si představuji pod pojmem oběť?

Pod slovem oběť se nám vybaví něco pozitivního nebo spíše negativního?

Můžeme Bohu vůbec něco nabídnout jako oběť?

Jediná dokonalá oběť je ta, kterou Kristus přinesl na kříži, aby se bezvýhradně obětoval lásce Otce a za naši spásu. Spojíme-li se s jeho obětí, můžeme učinit ze svého života oběť Bohu.

Špatná adresa

Pánbůh se prochází po ráji – právě tak, jako se kdysi procházel po rajské zahradě za podvečerního vánku.

Pod jednou hvězdnou lampou si všimne hloučku světců, kteří o něčem živě diskutují. Přijde blíž a vidí, že je to svatý Josef, svatý Antonín a svatý František.

Vidí rozmrzelou tvář svatého Josefa, který s trpkostí v hlase říká:

„Mrzí mě, že nerovnosti pronikly až do ráje. Ani nevíš, Františku, jak mě to trápí. Tobě věnuji Otčenáš jen jednou za čas, a to ještě, když jim ho dá páter Mikuláš za pokání, zatímco mně přijde pravidelně dvě stě Otčenášů denně, a někdy i jen od jediného člověka.“

„Nic si z toho nedělej, milý Josefe,“ chlácholí ho svatý Antonín. „Mně jich pošlou třináct pokaždé, když něco ztratí, a protože toho ztrácejí hodně, dostanu jich nakonec ještě více než ty.“

Kolem právě prochází svatá Rita.

„Nezlobte se, že se do toho pletu,“ omlouvá se mírným hlasem: „ale jsem z toho ještě zoufalejší než svatý Josef. Nebýt už v ráji, bála bych se o svou pokoru. Posílají mi tolik Otčenášů, že je ani nejde spočítat.“

Pánbůh je chvíli poslouchá, a pak jde dál. Ale po návratu do kanceláře si sedne a něco píše. Nakonec si zavolá andělíčka tajemníka.

„Poslyš, sestup na zem a řekni mým synům a dcerám, aby alespoň jeden Otčenáš denně posílali také mně. Měl jsem takový dojem, že právě z toho důvodu je to můj Syn učil.“

KKC: Při některých příležitostech je křesťan vyzýván, aby bohu něco slíbil. Křest a biřmování, sňatek a kněžské svěcení to vždy vyžadují. Křesťan může z osobní zbožnosti přislíbit Bohu nějaký skutek, modlitbu, almužnu, pouť. Věrnost tomu, co člověk slíbil Bohu, je výrazem úcty, jaká náleží Boží velebnosti, a lásky k věrnému Bohu.

„Slib, to je uvážená a svobodná přípověď, učiněná Bohu, o možném a lepším dobru, se musí splnit ze ctnosti nábožnosti“. Slib je úkon zbožnosti, kterým křesťan nabízí Bohu sám sebe nebo mu slibuje nějaký dobrý skutek. Dodrží-li své sliby, dává tedy Bohu, co mu slíbil a zasvětil.

Sledujeme obrovský zájem o horoskopy. Vyskytují se ve většině novin. V Německu pracuje 35 tisíc duchovních – katolických i evangelických, ale také 90 tisíc věštců, astrologů, jasnovidců. 63% Němců se někdy setkala s astrologií. 12 milionů Italů aspoň jednou během roku přichází k astrologům a věštcům. Ve Francii je 60 tisíc věštců a astrologů. U astrologů je božstvem celý vesmír. Proč ale 240 lidí, kteří se narodí ve stejném okamžiku, má naprosto jiný osud?

Božstvo nikdy nevypadá jako lež, ale jako částečná pravda, která se povýší na absolutní pravdu. (Např.: něco z horoskopu se dá uplatnit v každém životě.)

Guru z Indie tvrdí: „Vy na Západě jste opravdu divní; jóga není tělocvik. Jestli ji chcete praktikovat jako cvičení, prosím, ale to jí vůbec nebude překážet, aby uskutečnila svoje dílo.“

Verlinde, katolický kněz, který před svým obrácením prošel v Indii vším možným, tvrdí: „Není možné v okultismu získat výsledky bez spolupráce s duchy, které řídí tento svět.“ Všichni, kdo působí v okultní oblasti, spolupracují s duchy. Není zásadní rozdíl mezi magií černou a bílou. Vždy se spolupracuje s duchem, který odtahuje od Ježíše.

Spiritismus vznikl ve čtyřicátých letech 19. století, nedaleko New Yorku v rodině Fox. Dvě dcery, třináct a čtrnáct let, našly způsob, jak se spojit s duchem, který navštívil dům. Bylo to něco na způsob morseovky. Na jejich klepání duch odpovídal. Za několik let se spiritismus stal náboženstvím s tisíci učedníků. Sestry Foxovy pokračovaly ve svých praktikách mnoho let. Pomalu se jejich psychický zdravotní stav zhoršoval. Neměly sílu přerušit dialog s duchy. Obě zemřely v psychiatrické léčebně.

„Jiní bohové“ vedou k nemocem a ke smrti. Jediná spása je v Ježíši Kristu.

Jak tedy máme žít podle 1. přikázání?

1. Jde tu o to, abychom před Bohem neuhýbali, ale abychom ho hledali. Abychom o něm přemýšleli a ve svém životě s Bohem počítali a nežili jako praktičtí pohané. Abychom ve všech situacích a událostech hledali Boží otcovskou ruku, která nás chrání, Boží prst, který nám ukazuje smysl a cíl našeho života.
2. Víra v jednoho Boha nás sjednocuje do společenství věřících - do církve. Církev, to je dnešní lid boží putující pouštěmi dnešního světa z egyptského otroctví do svobody Božího království.
3. Jde tu o to, abychom se naučili žít beze strachu z různých tajemných sil, mocí, strašidel a model. Abychom se nebáli moci hvězd ani moci člověka. Abychom se nebáli o své peníze ani o své hračky a zábavy a potěšení. Kdo se nedrží Boha, stane se otrokem věcí a otrocký život je ve strachu. Kdo se drží Boha, ten každý den přijímá a žije jako Boží dar, ten žije bez otrockého strachu.
4. Jde tu o to, abychom uměli Bohu denně děkovat za vše dobré. V důvěrné, láskyplné a děkovné modlitbě je nejvyšší naplnění prvního přikázání.

Bůh totiž v nás působí jen s naší pomocí. Je-li člověk zavřený, marně klepe vítr Ducha Božího na dveře našich srdcí. Modlitbou se ty dveře otvírají, modlitbou se navazuje spojení, otvírá se cesta pro proudy lásky, v srdci se zabydluje pokojná důvěra v Boha a radost Božího dítěte.

A tohle máme každý zcela v moci: otevřít se Božímu duchu v modlitbě, nebo zůstat němou, zavřenou škeblí.

Z toho bychom mohli usoudit, že v 1. přikázání nám Bůh modlitbu přikazuje, ukládá jako povinnost. Ale není tomu tak. Modlitba není povinnost člověka, ale jeho právo a výsada. Člověk se

smí modlit. Člověk smí předstoupit před Boha se svým slovem. Smí se před Boha postavit v mlčenlivé, tiché adoraci beze slov.

Modlitba má být zbožná, nemá být roztržitá. Na čem to záleží, aby byla láskyplným a důvěryplným navázáním spojení s Bohem? Nezáleží na tom, kde se modlíme. Zda v kostele před svatostánkem nebo venku uprostřed práce; zda v tiché světničce nebo ve společenství církve při nedělní bohoslužbě. Nezáleží na tom jak, jakými slovy se modlíme, nebo zda beze slov. Záleží na tom, zda je tu to, k čemu jsme vyzváni před prefací: Sursum corda! Vzhůru srdce! Záleží na tom, zda máme srdce u Pána.

Najdou se lidé, kteří říkají: "Já do kostela nechodím - modlit se můžu všude." Jenže je tu zkušenost, že kdo přestane chodit do společenství věřících a modlících se lidí, do kostela, ten se brzo přestane modlit vůbec.

Najdou se lidé, kteří říkají: "Já se ústy nemodlím. Mou modlitbou je má práce." Dobrá věc - konat práci jako modlitbu, s láskou, což o to, jenže nebude dlouho práce modlitbou tomu, kdo se nepomodlí ráno a večer. Copak to je normální, nepozdravit se ráno s domácími, neusmát se na ně, neříct jim slovíčko? Neříci si večer dobrou noc? Tak to dělají ti, co se nemají rádi, ti co spolu nemluví. A kdo má rád Boha Otce - jak může vstávat, jak může lehat bez slovíčka pozdravení? Modlitba je živý projev víry a lásky.

Závěrem si to shrňme takto: V prvním přikázání nejde jen o to, abychom nevěřili pověrám, nezapalovali lampičky modlám. Jde i o to, abychom stále korigovali své dětinské a falešné představy o Bohu. A především jde o to, abychom uvěřili v jednoho Boha, Otce lidumilného a žili bez bázně a ve svobodě. Abychom přijali za učitele svého života Ježíše Krista a drželi se jeho slova. Abychom se otevřeli Božímu Duchu a žili pokojně, v pravdě a lásce Božích dětí.

Myšlenka na zapamatování:

Věřím v Boha lidumilného.

Bůh je větší, než všechny lidské představy.